

maj z Drzewami

Spacer ornitologiczny po Parku Wschodnim

**Mikrogranty
NGO**

Organizator:
miastoDrzew
STOWARZYSZENIE
OCHRONY DRZEW

Współorganizatorzy:

umbrella
fundacja wspierająca
organizacje pozarządowe

TRAJWA
stowarzyszenie

Partner:

**Strefa
Kultury
Wrocław**

Projekt finansowany ze środków Gminy Wrocław.

TRASA SPACERU

Park Wschodni to mozaika wielu środowisk. Główną rolę gra tu drzewostan z bogatym starodrzewem, ale są tu też błota, zakrzaczenia, trzcinowiska, kanały, staw, rozległe trawniki, a wszystko to otoczone odnogami rzeki Oławy. Ta różnorodność środowisk powoduje, że teren ten stał się znakomitym miejscem do życia dla kilkudziesięciu gatunków ptaków związanych z różnymi środowiskami. Oto niektóre z gatunków, które mamy szansę zaobserwować podczas spacerów po Parku Wschodnim.

Śpiewak *Turdus philomelos*

Niepozorny drozd o długości ciała od 21 do 24 cm.

Ubarwienie z wierzchu ciała koloru brunatnego, spód ciała jest gęsto plamkowany. Na twarzy słabo skonstrastowany rysunek.

Łyska zwyczajna *Fulica atra*

Czarno ubarwiony, krępy ptak wodny, budową podobny do kaczek. Szczególnie charakterystyczną cechą tego gatunku jest biały dziób oraz biała tarczka na czole.

Kapturka *Sylvia atricapilla*

Ptak wielkości wróbla, ale o smuklejszej budowie. Ptaki te najłatwiej rozpoznać po czapeczce na głowie, która u samca jest czarna, a u samicy rdzawobrzazowa. Ubarwienie reszty ciała jest popielate, z jaśniejszym spodem. Na zdjęciu samiec kapturki.

Piegża *Sylvia curruca*

Niepozorny ptak należący do rodziny pokrzewek. Wierzch ciała szarobrązowy, spód płowy. Głowa koloru popielatego. Ptaka tego łatwiej da się rozpoznać po charakterystycznym śpiewie niż zobaczyć pośród zakrzaczeń.

Krzyżówka *Anas platyrhynchos*

Najpospolitsza polska kaczka. Kaczor w szacie godowej ma zielono połyskującą głowę oraz szyję, odcięte od reszty ciała białą obrozą. Samica cały rok jest koloru brunatnobrązowego z kreskowaniem. Na oku samicy przechodzi ciemna przepaska. Kaczka krzyżówka jest przodkiem kaczek hodowlanych.

Na zdjęciu samiec krzyżówki.

Wojciech Smagała

Rudzik *Erithacus rubicola*

Pospolity ptak, lecz o dość skrytym trybie życia. Zwykle przebywa na ziemi, gdzie porusza się po niej szybko skacząc. Rdzawy przód ciała czyni rudzika ptakiem bardzo charakterystycznym, a także przyczynił się do nadania jego polskiej nazwy gatunkowej

Raniuszek *Aegithalos caudatus*

Drobny ptak o zaokrąglonym tułowi i nieproporcjonalnie długim ogonie koloru czarno-białego. Skrzydła oraz wierzch ciała czarniawe, po bokach ciała bladobrązowe plamy. Głowa biała. Wygląd tego ptaka porównywany jest do fajki – głowa i tułów to główka fajki, a ogon to jej cybuch.

Sikora bogatka *Parus major*

Największa i najliczniejsza sikora spośród sześciu gatunków sikor występujących w Polsce.

Rozmiarami zbliżona do wróbla. Grzbiet ciała koloru oliwkowego, głowa czarna z białymi polikami. Przez środek żółtego brzucha przebiega czarny pasek, który u samic jest delikatniejszy niż u samców.

Modraszka *Cyanistes caeruleus*

Drobny, bardzo ruchliwy ptak, wyraźnie mniejszy od wróbla. Charakterystyczną cechą tej sikory jest niebieski kolor czapeczki na głowie, wyraźnie kontrastujący z żółtym brzuchem przez który przebiega niewielki, ciemny pasek. Grzbiet ciała koloru oliwkowego, skrzydła i ogon, podobnie jak czapeczka na głowie, niebieskie.

Grubodziób *Coccothraustes coccothraustes*

Nieco większy od wróbla, masywny ptak o krępej sylwetce. Duża głowa z bardzo mocnym, masywnym dziobem. Krótki ogon i szyja. Kolor ciała beżowobrazowy, grzbiet ciemniejszy. Na skrzydle brudnobiały pas. Silny dziób służy do zgniatania twardych łupin nasion. Jego szczęki mogą wyrzeć nacisk nawet do 70 kilogramów.

Łabędź niemy *Cygnus olor*

Bardzo znany, duży ptak o białym upierzeniu i pomarańczowo-czerwonym dziobie z czarną naroślą nad nim. Młode ptaki mają upierzenie i dziób koloru szarego.

Jest to jeden z najcięższych ptaków latających – waga łabędzia niemego może osiągać nawet 12 kilogramów.

Kowalik *Sitta Europaea*

Ptaka bardzo charakterystyczny, gdyż jako jedyny gatunek w Europie, potrafi chodzić po pniach drzew głową skierowaną w dół. Wielkością zbliżony do wróbla. Górna część ciała koloru szaroniebieskiego, brzuch beżoworudy. Przez oko przebiega czarna kreska.

Mazurek *Passer montanus*

Ptaka często mylony z wróblem domowym. Najbardziej charakterystyczną cechą mazurka jest obecność czarnej plamki na białym poliku, silnie kontrastującym z kasztanowobrązową czapczką na głowie.

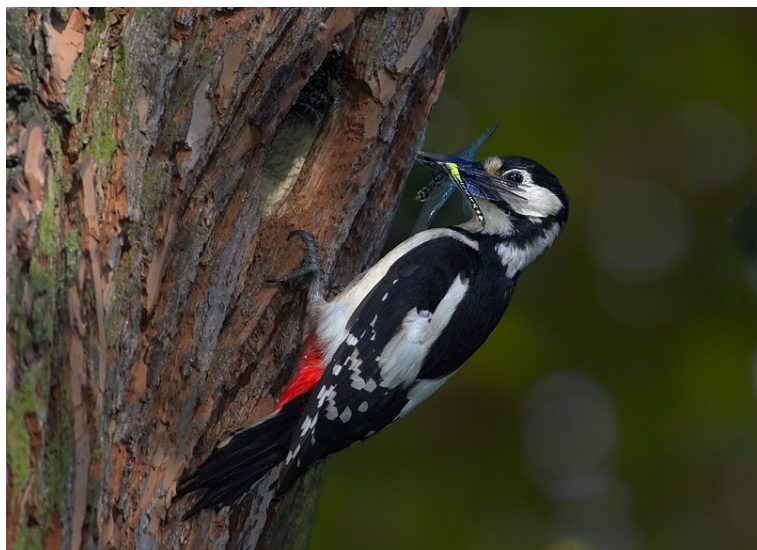
Trzcinia *Acrocephalus Arundinaceus*

Ptaka żyjący w trzcinowiskach. Wielkością podobny do szpaka. Wierzch ciała oliwkowobrązowy, a spód beżowy. Ptak ten chętnie śpiewa ze szczytów trzcin, wtedy też najłatwiej jest go zobaczyć.

Dzięcioł duży *Dendrocopos major*

Najpospolitszy dzięcioł w Polsce. Ubarwienie biało-czarne, podogonie czerwone. Na potylicy u samca czerwona plama, której brak u samicy. Sztywne pióra ogona, podobnie jak u większości gatunków dzięciołów, służą jako podpora przy poruszaniu się po pniu. Na zdjęciu samica dzięcioła dużego.

Sójka *Garullus glandarius*

Podobnie jak wrona należy do rodziny krukowatych i jest to najbarwniejszy w Europie przedstawiciel tej rodziny. Kolor ciała pastelowobrązowy. Najbardziej charakterystyczną cechą tego ptaka są błękitne i białe lusterka na skrzydłach. W rzeczywistości pióra tego ptaka nie mają błękitnego barwnika. Błękitny kolor jest efektem iryzacji (barwy strukturalne).

Kwiczol *Turdus pilaris*

Drozd o długości ciała 24-27 cm. Głowa i kuper koloru szarego, ogon czarny, wierzch ciała i skrzydła brązowe. Brzuch charakterystycznie nakrapiany.

Szczygieł *Carduelis carduelis*

Ptāk mniejszy od wróbla. Długość ciała 12-14 cm. Jest to jeden z najbarwniejszych ptaków występujących w naszym kraju. Szczególnie charakterystyczną cechą szczygłów jest intensywnie czerwona maska. Grzbiet i boki ciała kasztanowobrązowe.

Wrona siwa *Corvus corone*

Wszędobylski, mało płochliwy ptak o długości ciała od 48 do 52 cm. Czarna głowa i skrzydła, masywny czarny dziób. Grzbiet i brzuch ciała popielate. We Wrocławiu pierwsze pary lęgowe pojawiły się w latach 70. Dziś jest to pospolity ptak na terenie całego miasta.

Kos *Turdus merula*

Charakterystyczny ptak o intensywnie czarnym ubarwieniu i żółtym dziobie u samców oraz brunatnym upierzeniu i ciemnym dziobie u samic. Długość ciała 24-27 centymetrów. Ptaki te od XIX wieku gnieźdzą się w pobliżu zabudowań ludzkich. Pod koniec XIX wieku zasiedliły duże miasta na Dolnym Śląsku. Na zdjęciu samiec kosa.

Dzwoniec *Carduelis chloris*

Ptak wielkości wróbla. Samiec jest koloru oliwkowozielonego z żółtymi wstawkami, natomiast samica ma upierzenie barwy brunatnooliwkowej. Ogon jest krótki, z wyraźnym rozwidleniem na końcu. Dziób mocny, stożkowato zaostroszony. Na zdjęciu samiec dzwońca.

Szpak *Sturnus vulgaris*

Ptak o długości ciała 19-22 cm. Ubarwienie czarne, lśniące z zieloną i fioletową opalizacją. Dziób koloru żółtego. W szacie spoczynkowej na upierzeniu ptaka pojawiają się płowe kropki, a boki głowy nabierają srebrzystobiałego koloru.

Wilga *Oriolus oriolus*

Bardzo barwny ptak. Samiec jaskrawożółty z wyjątkiem czarnych skrzydeł. Samica skromniej ubarwiona. Kolor jej piór jest bladożółty, spód brzucha kreskowany. Skrzydła brązowe. Ptaki obu płci mają czerwony dziób. Wilga, pomimo swojego jaskrawego ubarwienia, jest trudna do zauważenia. Jej obecność najłatwiej stwierdzić po melodyjnym fletowym śpiewie.

